

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΠΑΥΛΟΥ.

Ο ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΠΑΥΛΟΥ ἐγεννήθη τὸ 1576 εἰς μικρὸν τι χωρίον τῆς Γαλλίας, οὐ μακρὰν τῶν Πυρηναίων. Οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἦσαν ἰδιοκτῆται μιᾶς καλύβης καὶ τινῶν χωραφίων· αὐτὸς δὲ, ὁ τρίτος υἱὸς εἰς οἰκογένειαν ἐξ τέκνων, ἐνησχολεῖτο κατὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν βόσκων ὀλίγα πρόβατα καὶ χοίρους, τὰ ὁποῖα συνίστων τὸ πλεῖστον μέρος τῆς κινητῆς περιουσίας τοῦ πατρὸς του.

Εἶναι δὲ ὄχι ἀπίθανον ὅτι ὁ Βικέντιος ἤθελε ζῆσειν καὶ ἀποθάνειν εἰς τὴν ἀφανῆ ταύτην κατάστασιν, ἐὰν τὸ παράδειγμα γείτονος χωρικοῦ δὲν ἐπενήργει εἰς τὸν πατέρα του. Τέκνον τοῦ χωρίου πτωχότατον, παιδεῖαν λαβὼν, καὶ μέλος τοῦ ἱερατείου γενόμενον, προεβιβάσθη μετέπειτα εἰς ἀνώτερον βαθμὸν, καὶ ἠξιώθη νὰ προβλέψῃ ἄριστα ὑπὲρ τῆς εὐζωΐας τῶν συγγενῶν του. Οἱ γονεῖς τοῦ Βικεντίου, ἐξ ἑνὸς μέρους τοῦτο ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ἐξ ἄλλου δὲ σημεῖα εὐφυΐας εἰς τὸν Βικέντιον παρατηρήσαντες, διελογίσθησαν ὅτι καὶ ὁ υἱὸς αὐτῶν ἠδύνατο νὰ λάβῃ ἐκκλησιαστικὸν τι ἀξίωμα, ὡς καὶ ὁ τοῦ γείτονος, καὶ ν' ἀγαθοποιήσῃ κἀνένα καιρὸν τοὺς ἀδελφούς καὶ τὰς ἀδελφάς του, ἢ καὶ νὰ γηροκομήσῃ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Ἐστάλη λοιπὸν εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ εἰς τὸ ἐκκαιδέκατον ἔτος τῆς ἡλικίας του θέσιν παιδαγωγῷ λαβὼν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἄρχοντός τινος, ἠδυνήθη νὰ ἐλαφρύνῃ τοὺς γονεῖς αὐτοῦ ἀπὸ μέρος τῶν τῆς ἀνατροφῆς του ἐξόδων. Ἄλλ' ὁ πατήρ, ἀποθνήσκων, ἐπέταξεν εἰς τὴν οἰκογένειαν νὰ ἐξακολουθῶσι τὰς προσπάθειάς αὐτῶν, καὶ νὰ βοηθῶσι τὸν Βικέντιον ὥστε νὰ τελειώσῃ τὰς σπουδὰς του.

Τῶντι δὲ, ὁ Βικέντιος ἔγινε μέγας ἀνὴρ, καὶ κατὰ τοῦτο μὲν ἐπραγματοποιήθησαν αἱ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ ἐλπίδες· ἄλλως δὲ ἀπέτυχον. Διότι μετὰ πολλὰ ἔτη ἐκ τῆς ἀποβιώσεως τοῦ πατρὸς, ἀφοῦ κατέστη ἀρκετὰ ἐπίσημος, ἐπισκεφθεὶς τὸ χωρίον τῆς γεννήσεώς του, συνεκατόχησε μετὰ τοῦ ἐφημερίου, καὶ συναθροίσας τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ εἶπεν, ὅτι εἶχεν ἀποφασίσαι νὰ ζῆσῃ καὶ ν' ἀποθάνῃ πένην, καὶ ὅτι κατὰ τὴν ἰδέαν του ἀργύριον διδόμενον ὑπὸ ἐκκλησιαστικῶν εἰς τοὺς συγγενεῖς αὐτῶν σπανίως ἐτελεσφόρει. Προέτρεψε λοιπὸν αὐτοὺς νὰ μένωσιν εὐχαριστημένοι εἰς τὴν παροῦσαν κατάστασιν. Μετὰ καιρὸν, ἀκούσας ὅτι εὐρίσκοντο εἰς μεγάλην στενοχωρίαν, διένειμεν εἰς αὐτοὺς ὡς τρισχιλίας δραχμὰς, τὰς ὁποίας εἶχε λάβειν ἀπὸ κληρονομίαν. Ἡ ποσότης δ' αὕτη, καὶ ὀλίγοι δραχμαὶ, τὰς ὁποίας ἐφιλοδώρησέ ποτε εἰς τὸν ἀδελφόν του, ἦτον ὅλη ἡ παρ' αὐτοῦ χορηγηθεῖσα εἰς τὴν οἰκογένειάν του χρηματικὴ βοήθεια, μολοντί ἀδραὶ ποσότητες ἐπέρασαν ἀπὸ τὰς χεῖράς του. Ἄλλ' οὕτω πράξας, παρέσυρε τὴν ἀφιλοκέρδειαν. Ἄνῃρ, ὅστις ἀνυψώθη διὰ τῆς ἐπιπόνου βοηθείας τῶν συγγενῶν του, ὀφείλει πρὸς αὐτοὺς χρέος, τὸ ὁποῖον, συνετῶς καὶ τιμίως ἐκπληρούμενον, δύναται οὐσιωδῶς νὰ τοὺς εὐεργετήσῃ, χωρὶς διόλου νὰ βλάψῃ τὴν πλατυτέραν ἀσκησιν τῆς ἀγαθοποιΐας.

Ὁ Βικέντιος ὑπῆγεν εἰς τὴν Τόλωσαν, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐξήρουν οἱ πόροι του, ἤνοιξε σχολεῖον εἰς γειτονικὴν τινα κώμην. Ἐξηκολούθει δὲ εἰς διάστημα ἑπτὰ χρόνων διδάσκαλος ἐνταυτῷ καὶ μαθητής· δίδων μαθήματα διὰ νὰ πορίζεται τὰ ἀναγκαῖα, καὶ λαμβάνων τὴν ἀπαιτουμένην εἰς ἐκκλησιαστικὸν μάθησιν. Τὸ 1600, εἰκοσιτεσσάρων ἐτῶν ἡλικίας, ἐχειροτονήθη ἱερεὺς.

Μετὰ πέντε ἔτη ὑπῆγεν εἰς τὴν Μασσαλίαν νὰ λάβῃ κληρονομίαν τινα εἰς αὐτὸν ἀφεθεῖσαν. Σκοπεύων ἤδη νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Τόλωσαν, παρεκινήθη ὑπὸ τινος φίλου νὰ ἐπιβῇ μετ' αὐτοῦ εἰς φελούκαν, ἥτις ἐμελλε νὰ πλεύσῃ ἐκ Μασσαλίας εἰς Ναρβῶνα διὰ τοῦ Λουγδουνοῦ Κόλπου. “Ἐπιροτμήσα,” λέγει ὁ Βικέντιος εἰς ἐπιστολὴν γραφεῖσαν τὸ 1607, “νὰ ὑπάγω διὰ Θαλάσσης εἰς Ναρβῶνα, καὶ διὰ τὸ οἰκονομικώτερον καὶ διὰ τὸ ταχύτερον· ἀλλὰ καὶ πᾶν ὅ,τι ἐκράτουν ἀπόλεσα, καὶ οὐδέποτε κατευδῶθη.” Τρία πειρατικὰ πλοῖα τῆς Τούνιδος, εἰς τὸν κόλπον περιπλέοντα ἐπὶ σκοπῷ λαφυραγωγίας, εἶδον καὶ κατεδίωξαν αὐτοὺς. Τὸ πλήρωμα καὶ οἱ ἐπιβάται τῆς φελούκας ἐστάθησαν εἰς ἄμυναν, ἐν ἧ ἔπεσον τινες ἀμφοτέρωθεν, καὶ ὁ Βικέντιος αὐτὸς ἐπληρώθη μὲ βέλος. Πατήσαντες τὸ πλοῖον οἱ πειραταὶ, καὶ παρωξυσμένοι διὰ τὴν ἀντίστασιν ἥτις ἐθανάτωσε τέσσαρας ἢ πέντε ἀπὸ τοὺς κωπηλάτας των, κατέκοψαν τὸν πλοίαρχον, καὶ ἔβαλον εἰς ἀλύσεις τὸ πλήρωμα καὶ τοὺς ἐπιβάτας, ἤδη ἅπαντας πληγωμένους. Ἐπτὰ δὲ ἢ ὀκτῶ ἡμέρας ἔτι εἰς τὸν Κόλπον τοῦ Λουγδούνου διαμεῖναντες, καθ' ἃς ἐξεγύμνωσαν διάφορα ἄλλα πλοῖα, “ἀπολύοντες ὅμως τοὺς μὴ ἀνδισταμένους ἀφοῦ τοὺς ἐλήστευον,” ἐξέπλευσαν διὰ τὴν Τούνιν, ὅπου φθάσαντες καὶ φοβούμενοι τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Γάλλου Προξένου, ψευδῶς παρέστησαν τὸν Βικέντιον καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ ὡς ἐπαρθέοντας ἀπὸ Ἴσπανικὸν πλοῖον.

Λεπτομερῶς περιγράφει ὁ Βικέντιος τὴν πώλησιν ἑαυτοῦ καὶ τῶν συντρόφων του· ἔγινε δὲ ὡς συνήθως ἡ τῶν Μαύρων. Οἱ ἀγορασταὶ ἐξέταζον αὐτοὺς, ὡς ἤθελον ἐξετάσειν ἵππον ἢ ἀγελάδα. Ὁ Βικέντιος ἐπωλήθη εἰς ἀλιέα, ὅστις, ὀλίγον ὠφελούμενος, μετεπώλησεν αὐτὸν εἰς γηραλέον τινα, τὸ ἐπάγγελμα ἱατρὸν καὶ ἀλχημικὸν, πενήτηκοντα ἤδη ἑνιαυτοὺς εἰς ἐβρεσιν τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου καταγινομένου. Ἄλλ' ὁ νέος ἀγοραστής ἦτο προσέτι “φιλανθρωπότατος καὶ εὐάγωγος.” Ὁ εὐμενὴς γέρων κατέλαβεν ὅτι ὁ Βικέντιος ἦτο πεπαιδευμένος, καὶ ἐπομένως ἐπροσπάθει μὲ διεξοδικὰ μαθήματα νὰ ἐπιστρέψῃ αὐτὸν εἰς τὸν Μωαμεθανισμόν. Ἄλλ' οὐδ' ἡ ἐλπίς νὰ κληρονομήσῃ τὰ πλούτη τοῦ ἱατροῦ ἴσχυσεν ὥστε νὰ παρακινήσῃ τὸν Βικέντιον εἰς ὁμολογίαν πίστεως, τὴν ὁποίαν ἡ συνείδησις αὐτοῦ δὲν παρεδέχετο· ἔμεινε πιστὸς εἰς τὴν πάτριον Θρησκείαν· ὁ δὲ πρεσβύτερος (πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἃς τὸ εἶπωμεν) περιποιεῖτο αὐτὸν ἐξίσου φιλοφρόνως καὶ μετὰ τὴν ἐπιμονὴν ταύτην, ἥτις ἐξάπαντος ἐφαίνετο εἰς ἐκεῖνον ἀγνοίας

καὶ πείσματος ἀποτέλεσμα. Ὁ Βικέντιος ἔζησε μετὰ τοῦ κυρίου του ἀπὸ Σεπτεμβρίου, 1605, μέχρις Αὐγούστου, 1606. Ὁ ἰατρὸς ἔλαβεν αἰτίαν νὰ ὀδοιπορήσῃ, καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸν δρόμον· ὁ δὲ Βικέντιος, μετὰ τῆς περιουσίας τοῦ γέροντος, μετέβη εἰς τὰς χεῖρας ἀνεψιοῦ, ὅστις εἶχε χαρακτῆρα ὅλως ἐναντίον εἰς τὸν τοῦ Θείου του. Δὲν ὑπέφερον ὅμως πολὺν χρόνον τὴν ἀπανθρωπίαν τούτου. Φήμη διεδόθη ὅτι ἤρχετο ὁ Γάλλος πρέσβυς, μὲ δύναμιν ἐκ τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ ἀναλάβῃ τοὺς Χριστιανούς δούλους· καὶ ὁ πανοῦργος Μουσουλμάνος ἀπηλλάχθη ἐπωφελῶς τοῦ Βικεντίου, πωλῆσας αὐτὸν εἰς Χριστιανὸν τῆς Νικαίας, ὁ ὁποῖος εἶχε κατοικήσει ἐν Ἀφρικῇ, καὶ ἀσπασθῆν τὸν Μωαμεθανισμόν. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔστειλεν αὐτὸν εἰς τὸν ἀγρόν του, “ἐπὶ ὄρους, εἰς Φερμὴν καὶ ἔρημον χώραν.” Μία τῶν συζύγων τοῦ κυρίου του, Τούρκισσα τὸ γένος, μὲ εἰδήμονα καὶ δραστήριον νοῦν, περιέργως οὔσα νὰ μάθῃ περὶ τῶν Χριστιανῶν, ἠκολούθει τὸν Βικέντιον εἰς τοὺς ἀγρούς, καὶ διέκοπτε τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ μὲ ἐρωτήσεις.

Μίαν τῶν ἡμερῶν παρεκάλεσεν αὐτὸν νὰ φάγῃ ἐν ἀπὸ τὰ ἱερά τῶν Χριστιανῶν ἄσματα. “Ἡ ἀνάμνησις,” λέγει ὁ Βικέντιος, “τοῦ Πῶς ἄσωμεν τὴν ὠδὴν Κυρίου ἐπὶ γῆς ἀλλοτρίας; μ’ ἔκαμε ν’ ἀρχίσω μὲ δακρυσμένους ὀφθαλμούς τὸν Ψαλμόν, Ἐπὶ τῶν ποταμῶν Βαβυλώνας ἐκεῖ ἐκαθίσασαμεν, καὶ ἐκλαύσαμεν ἐν τῷ μνησθῆναι ἡμᾶς τῆς Σιών.” Ἡ γυνὴ ἤκουσε μὲ ἀγαλλίασιν καὶ ἐκπλήξιν· εἶπε δὲ τὸ ἑσπέρας πρὸς τὸν σύζυγον αὐτῆς, ὅτι κακῶς εἶχε πράξει ἐγκαταλιπὼν τὴν Χριστιανικὴν Φρησκείαν, τὴν ὁποίαν αὐτὴ ἔκρινεν ἀρίστην, καὶ ὅτι ὁ παράδεισος τῶν Χριστιανῶν ἐφαίνετο εἰς αὐτὴν ἐνδοξότερος καὶ εὐδαιμονέστερος τοῦ τῶν πατέρων της. Ἐλεγχος συνειδησεως ἔτυψε πάραυτα τὸν σύζυγόν της· τὴν ἐπαύριον εἶπεν εἰς τὸν Βικέντιον, ὅτι, ἅμα διατάξας τινὰς ὑποθέσεις, ἤθελε φύγειν μετ’ αὐτοῦ. Ἐπομένως, μετὰ ἕξ μῆνας διέπλευσαν τὴν Μεσόγειον ἐπὶ μικροῦ πλοίου, καὶ ἀπέβησαν ἀσφαλῶς εἰς τὰς Ἀκούας Μόρτας (Aigues Mortes) τὴν 28ην Ἰουνίου, 1607. Ἐκεῖθεν ὑπῆγον εἰς τὴν Αὐενιῶνα, ὅπου ὁ ἀρνησίχριστος ἔκαμε τὴν δημόσιον αὐτοῦ παλινωδίαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγ. Πέτρου. Τί ἀπέγινεν ἡ κυρία, δὲν εἰδοποιούμεθα. Ὁ Βικέντιος ἐνομάζει αὐτὴν ἄλλον “Καϊάφαν, ἢ ὡς τὴν ὄνον τοῦ Βαλαάμ,” ὄργανον εἰς μετάδοσιν ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας αὐτὴ ἡ ἰδία δὲν κατελάμβανεν. Ἄλλ’ ἀδικεῖ τὴν γυναῖκα.

Ὁ ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου ἐγινεν ἡ παλινωδία, ἐπῆρε μεθ’ ἑαυτοῦ εἰς Ῥώμην τὸν Βικέντιον καὶ τὸν σύντροφόν του. Ἐνταῦθα ὁ πρίην Μωαμεθανὸς ἐμβῆκεν εἰς μοναστήριον· ὁ δὲ Βικέντιος ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν Πάπαν, καὶ ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς ἐν Ῥώμῃ πρέσβεις τοῦ Γάλλου βασιλέως. Οὗτοι ἐπεμφάν αὐτὸν εἰς Παρισίους, ἐπιφορτισμένον ἀξιολόγόν τινα ὑπόθεσιν. Ἐφθασε δ’ ἐκεῖ περὶ τὰς ἀρχὰς

τοῦ 1609, καὶ ἔκαμε διαφόρους συνδιαλέξεις μετὰ τοῦ Ἐρρίκου Δ’.

Ἐν Παρισίοις κατώκησε πλησίον τοῦ Νοσοκομείου τῆς Ἐλεημοσύνης, καὶ ἀφιερῶθη εἰς τοὺς ἐν αὐτῷ ἀσθενεῖς· ἀπὸ τὸν καιρὸν δὲ τούτον ἤρχισε νὰ διατρέχῃ τὸ στάδιον τῆς δραστηρίου ἀγαθοεργίας, ἥτις διέκρινε τὴν μακροχρόνιον αὐτοῦ ζωὴν. Ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ σταθερότης τοῦ χαρακτῆρός του ὑπέφερον αὐστηρὰν δοκιμασίαν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην. Περιουσίαν, κατέλυσεν εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον μετὰ τινος ἀρχοντος, ὁ ὁποῖος, ληστευθεὶς ἀπὸ μίαν ποσότητα χρημάτων, κατηγορήσῃ τὸν Βικέντιον ὡς τὸν κλέψαντα. Ἐπειδὴ δὲ τὸνομά του εἶχεν ὀπωσοῦν γνωρισθῆν διὰ τὰ εἰς αὐτὸν συμβάντα παράδοξα, ἡ κατηγορία ὡσαύτως γενικῶς διεκηρύχθη. Ἀπόδειξις μὲν οὐδεμία ὑπῆρχεν ὅτι αὐτὸς ἦτον ἔνοχος· ἀλλὰ μ’ ὄλον τοῦτο ἐξ ἐνιαυτοῦς ὑπέκειτο εἰς τὴν ὑπόψιν, ἕως οὗ ὁ ἀληθινὸς κλέπτης, δι’ ἄλλο πταῖσμα φυλακισθεὶς, ἐξωμολογήθη, καὶ ὁ κατηγορὸς τοῦ Βικεντίου δημοσίως αὐτὸν ἱκανοποίησε.

Τὸ 1611 κατέστη ἐφημέριος τοῦ Κλιχίου, πλησίον τῶν Παρισίων, ὅπου πρῶτον ἔλαβε τὴν μεγάλην ὑπόληψιν ὡς ποιμὴν τῆς Χριστοῦ ἐκκλησίας. Ὁ χαρακτῆρ τοῦ Γαλλικοῦ κλήρου κατ’ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἦτο γενικῶς ἀθλιέστατος· ὅθεν ἅπαντες ἐστρεψάν τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὸ καινοφανὲς θέαμα,—ἱερά, ὅστις ἀφωσίονε πᾶσαν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν δύναμιν εἰς τὰ καθήκοντα τοῦ ὑπουργήματός του, καὶ ἐκήρυττε μετὰ προθυμίας καὶ ζήλου. Διὰ συνεισφορᾶς πλουσίων φίλων μετακοδόμησε τὴν ἐκκλησίαν τῆς ἐφημερίας του, καὶ ἐσύστησεν ἀδελφότητα ἐπὶ σκοπῷ τοῦ ἐπισκέπτεσθαι καὶ συντρέχειν τοὺς πτωχοὺς ἐνορίας.

Τὸ 1613, παρήτησε τὴν ἐφημερίαν, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ Φιλίππου Ἐμμανουὴλ Γουδιού, Κόμητος de Joigni, ἀρχηγῷ τῶν κατέργων τῆς Γαλλίας, διὰ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τοὺς τρεῖς υἱοὺς τοῦ Κόμητος. Τὸ ἐνασχόλημα τοῦτο ἦνοιξεν εἰς τὸν Βικέντιον νέαν σφαῖραν τοῦ βίου, καὶ νέον στάδιον ἀγώνος. Τὸ ἐπόμενον εἶναι χαρακτηριστικὸν αὐτοῦ ἰδίωμα·—πρωῖαν τινά, ἐμελλε νὰ μονομαχήσῃ ὁ Κόμης, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν λειτουργίαν, ὡσεὶ προετοιμαζόμενος. Ἀλλὰ μαθὼν ὁ Βικέντιος τὸ σκοπούμενον, σπουδαίως αὐτὸν ἐπέπληξε, καὶ κατέπεισε νὰ λείψῃ ἀπὸ τὴν ἀνόητον ἐπιχείρησιν.

Πολλάκις ὁ Κόμης, ὡς ἀρχηγὸς τῶν βασιλικῶν κατέργων, ἐπεσκέπτετο τὴν Μασσαλίαν, καὶ συχνότατα συνῴδευεν αὐτὸν ὁ Βικέντιος. Ἡ θέσις τῶν εἰς τὸ κάτεργον καταδεδεικασμένων ἦτο κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ἀθλιεστάτη. Ὅτε τὰ κάτεργα δὲν ἦσαν ἔτοιμα νὰ δεχθῶσιν αὐτοὺς, συνεσωρεύοντο εἰς φυλακάς, μὲ ὀλιγώτατον ἀέρα ἢ φῶς, καὶ ἐτρέφοντο ἐξ ἄρτου καὶ ὕδατος. Ἀπὸ ζωῦφια κεκαλυμμένοι, ἀμαθεῖς, καὶ θηριώδεις, ἐφαίνοντο μᾶλλον ὡς ἄγρια κτήνη παρ’ ὡς ἀνθρώπινα ὄντα. Ὁ Βικέντιος ἤρχισε τὸ ἔργον τῆς μεταρρυθμίσεως εἰσερχόμενος ἐν τῷ μέσῳ τῶν καταδί-

κων ὡς φίλος αὐτῶν, ὡς πονῶν διὰ τὰ πάθη των, καὶ πρόθυμος νὰ τοὺς ἀνακουφίσῃ. Ταχέως δὲ εἴλκυσε τὴν ἐμπιστοσύνην των· αἱ ὑπ' αὐτοῦ γινόμεναι βελτιώσεις παρεκίνησαν τὸν Κόμητα νὰ ἀναφέρῃ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν Λοδοβίκον ΙΓ', ὅστις ἔκαμε τὸν Βικέντιον Γενικὸν Ἐλεημονοδότῃν τῶν Κατέργων τῆς Γαλλίας· ἐλάμβανε δὲ πολλὰς συνεισφοράς, δι' ὧν νὰ ἐκπληροῖ τοὺς ἐλεημονητικὰ σκοποὺς του.

Πρῶτον μέγα ἔργον κατώρθωσεν ὁ Βικέντιος τὴν ἐλάττωσιν τῶν δεινῶν, ὅσα ὑπέφερον οἱ εἰς τὸ κότεργον καταδεδικασμένοι· δευτέρον ἦτον ἡ τῆς ἀποστολικῆς ἀδελφότητος σύστασις. Σκοπὸν εἶχεν αὐτὴ νὰ χορηγῇ διδασκάλους εἰς τοὺς κατοίκους τῶν Γαλλικῶν ἐπαρχιῶν, οἵτινες νὰ ἐνεργῶσιν ὡς βοηθοὶ τοῦ τακτικοῦ κλήρου, ὑποκείμενοι ἐνταυτῷ εἰς τὰς ἐκκλησιαστικὰς ἀρχάς. Οἱ ἱεραπόστολοι τῆς ἀδελφότητος ταύτης ἐκαλοῦντο Λαζαρισταί, ἐκ τῆς μονῆς τοῦ Ἁγ. Λαζάρου, τοποθεσίας τοῦ κεντρικοῦ αὐτῶν καταστήματος. Ὁ Βικέντιος ἔζησε νὰ ἴδῃ τοὺς Λαζαριστὰς ἱεραποστόλους ἐπισκεπτομένους τὰς Ἡβρίδας, τὴν Ἰρλανδίαν, τὴν Μαδαγάσκαρα, κλπ., καὶ νὰ δυνήθῃ νὰ ἐκφωνήσῃ εἰς τὰ γηρατεῖά του, "Ἴδοὺ τώρα ἐξηπλώθησαν εἰς ὅλον τὸν κόσμον!" Ἀλλὰ δὲν ἠγωνίζετο μόνον ὑπὲρ τῶν λαϊκῶν· ἐπίσης ἐπροσπάθει νὰ διορθώσῃ τὸν κλήρον, ἡ διαφθορὰ τοῦ ὁποίου, ὡς ἔλεγεν, ἦτον ἡ πρώτη αἰτία τοῦ τῆς ἐκκλησίας ὀλέθρου.

Ἐπὶ Λοδοβίκου ΙΓ'. Ὁ Βικέντιος ἀπῆλαυε μεγίστην ὑπόληψιν. Ὁ μονάρχης οὗτος εἶχεν αὐτὸν πλησίον του εἰς τὴν τελευταίαν ἀσθένειαν. Ἐκέντα δὲ μὲ τὸ ἴδιον αὐτοῦ παράδειγμα καὶ τοὺς ἀληθῶς ἐλεήμονας, καὶ τοὺς ἀπλῶς ὑπὸ κενοδοξίας φερομένους· οὗτοι ἦσαν ἀσυγκρίτως οἱ πολυαριθμότεροι, καὶ πολλάκις ἐπνιγον τὸ καλὸν ὅσον ὑπῆρχεν εἰς πολλὰ τῶν σχεδίων του. Ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τοῦ Βικεντίου, ἤρχισεν ἡ κυρία de Gras τὸ κατὰστημα τῶν Ἐλεημόνων Ἀδελφῶν, καλουμένων καὶ Λευκοφαίων Ἀδελφῶν, Les Soeurs Grises, ἐκ τῆς ἐνδυμασίας τὴν ὁποίαν φοροῦσι*. Στοχαζόμενος τὸ πλῆθος τῶν νηπιῶν, ὅσα περὶ τὰ μέσα τῆς δεκάτης ἐβδόμης ἑκατονταετηρίδος ἐξετίθεντο εἰς τὰς ὁδοὺς τῶν Παρισίων, συνήργησε μὲ τὰς δεσποίνας καὶ τὰς Ἐλεήμονας Ἀδελφὰς πρὸς σύστασιν τοῦ Βρεφοτροφείου, Hospice des Enfants Trouvés. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Λοδοβίκου ΙΓ' μέγα μέρος τῆς Γαλλίας ὑπέκειτο εἰς ὅλα τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, τοῦ λοιμοῦ, καὶ τῆς πείνης. Χρόνους δὲ κατὰ διαδοχὴν ἠγωνίζετο ὁ Βικέντιος Παύλου μὲ ἀκάματον ἐπιμονὴν, ἀδράς ποσότητος ἀργυρίου συναγων, καὶ τακτικῶς αὐτὰς διανεμῶν εἰς τοὺς μᾶλλον πάσχοντας. Μίαν φορὰν συνδιέλεχθη μετὰ τοῦ Richelieu, καὶ ἀφοῦ παρέστησε τὴν φοβερὰν κατάστασιν τοῦ τόπου, ἐδεήθη αὐτοῦ νὰ "δώσῃ εἰρήνην εἰς τὴν Γαλλίαν." Ὁ ὑπερόπτης ὑπουργὸς κατε-

νύχθη, ἀπέλυσε δ' εὐμενῶς τὸν Βικέντιον, μὲ διαβεβαιώσεις ὅτι ταχέως ἤθελε κλεισθῆναι ἡ εἰρήνη, ἂν ἐκρέμετο ἀπὸ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτοῦ μόνον.

Ἀνγλικὸν ὄντος τοῦ Λοδοβίκου ΙΔ', ἡ ἀντιβασιλισσα Ἄννα ἡ ἐκ τῆς Αὐστρίας ἐσύστησεν ἐκκλησιαστικὸν συμβούλιον, συγκεείμενον ἀπὸ τὸν Καρδινάλιον Μαζαρίνον, τὸν Καρχελλάριον, τὸν Μέγαν Πνευματικὸν τῶν Παρισίων, καὶ τὸν Βικέντιον Παύλου· ὁ ἔσχατος διορίσθη πρόεδρος αὐτοῦ. Ἀλλὰ καίτοι ἀπλοῦς, τίμιος, καὶ πρὸς τὴν διάθεσιν, ἠσθάνετο κάποτε ὅτι ὑπέκειτο εἰς τὰς ἀντιζηλίαις καὶ σκευωρίας τῶν αὐλικῶν· καὶ ἡ δυνατὴ αὐτοῦ κλίσις πρὸς τὴν ἱερατικὴν ἐξουσίαν,—κλίσις τὴν ὁποίαν ἐδείκνυεν ὑποτασσόμενος ἀδιστακτικῶς εἰς ἅπαντας ὅσους ἐθεώρει πνευματικῶς ἀνωτέρους του,—ἔρριψεν αὐτὸν εἰς ἔριδας μὲ τοὺς Ἰανσενιστὰς.

Ὁ Βικέντιος Παύλου ἀπέθανε τὸ 1660, 84 ἐτῶν ἡλικίας, εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγ. Λαζάρου· ἐκανονίσθη δὲ ὑπὸ τοῦ Πάπα Κλήμεντος ΙΒ', τὸ 1737. Ἄν ὑπῆρχον εἰς τὴν Γαλλίαν πλείοτεροι ἄνδρες ὅμοιοι αὐτοῦ, τὰ φρικτὰ δεινὰ τῆς πρώτης πολιτικῆς μεταβολῆς τῶν Γάλλων ἠδύναντο μεγάλως νὰ ἐλαττωθῶσι.

Η ΑΡΙΣΤΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΜΕΘΟΔΟΣ.

ΠΑΡΕΤΗΡΗΣΕ ποτε ὁ Γάλλος φιλόσοφος Διδερὸτ, ὅτι ὁ καλλήτερος τρόπος τοῦ διδάσκειν τὰ τέκνα εἶναι, νὰ λέγῃ τις πρὸς αὐτὰ διηγημάτια, καὶ νὰ τὰ μεταλέγῃσιν ἐκεῖνα. Τόσον ἀληθῶς φιλοσοφικὴ εἶναι αὐτὴ ἡ παρατήρησις, ὥστε θέλομεν ἐπεκτείνειν αὐτὴν ὀλίγον. Ἡ ἐκπαίδευσις γίνεται εἰς τὸ σχολεῖον καὶ εἰς τὸν περίπατον· τὴν πρώτην λαμβάνει τις ἐκ τοῦ βιβλίου, τὴν δευτέραν περιδιαβάζων καὶ συνδιαλεγόμενος περὶ πραγμάτων. Ἀμελεῖται δὲ παραπολὺ ἡ ἔξω τοῦ οἴκου διδασκαλία αὐτῆ· καθότι ἡ ἐκπαίδευσις τὴν σήμερον συνίσταται εἰς τὸ βλέπειν ἐκ τοῦ παραθύρου ἐπὶ τῶν πραγμάτων, ἀντὶ τοῦ ἐπισκέπτεσθαι τὰ ἀντικείμενα, καὶ μανθάνειν τὰς ιδιότητας καὶ χρήσεις αὐτῶν. Ὁ μαθητὴς τοῦ γυμνασίου, παραδείγματος χάριν, βλέπων τὸν ἵππον ἐκ τοῦ παραθύρου, ἐμπορεῖ νὰ ὀνομάσῃ αὐτὸν κατὰ πέντε ἢ ἕξ τρόπους· μὲ τὸ Ἑλληνικόν, Γαλλικόν, Ἰταλικόν, Ἀγγλικόν, Γερμανικόν, ἢ καὶ Λατινικόν ὄνομα. Ὁ δὲ ἵπποκόμος γνωρίζει μόνον ἓν ὄνομα τοῦ ζώου· ἀλλὰ ποῖος ἐκ τῶν ὄνομα γνωρίζει καλλήτερα τὰς ιδιότητας, τὴν φύσιν, τὴν διάθεσιν, καὶ τὰς χρήσεις τοῦ ἵππου; Ἡ ἐκπαίδευσις συνίσταται παραπολὺ εἰς μόνον τὸ ὀνομάζειν πράγματα, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ ἀναφέρεται μᾶλλον εἰς τὰς ιδιότητας καὶ χρήσεις αὐτῶν. Ἐπρεπε νὰ συνδῆ λέξεις μὲ ιδέας, καὶ ιδέας, ὅσον τὸ δυνατόν, μὲ ἀντικείμενα. Ἐὰν διδάσκωμεν τὰ τέκνα προφορικῶς ἐνῶ τὰ τῆς φύσεως ἐπισκεπτόμεθα, αἱ λέξεις, αἱ ιδέαι, καὶ τὰ ἀντικείμενα θέλουσι φυσικῶς τῷ λόγῳ εἶσθαι μᾶλλον ἀλλήλοις συνδεδεμένα, παρ' ὅσον ἡ ἐν τῷ σχολεῖῳ διδασκα-

* Αἱ μοναχαὶ αὗται ἔχουσι κατὰστημα εἰς τὴν πόλιν ταύτην, καὶ εἰς τινὰς τῶν Ἑλληνικῶν νήσων.